

Sýkorky

Jar

Sled stehov sa v zrkadle leskol. Bruškami prstov sa opatrne dotkla trčiacich koncov vláken. Tlmene sykla bolesťou. Posadila sa na okraj vane a ešte chvíľu sa uprene pozerala na svoj obraz. Rana sa nad pravým uchom tiahla takmer celou temennou kosťou. Lebka sa jej ešte stále chvela bolestivými ozvami a v uchu aj po prepláchnutí cítila teplo krvi. Časť vlasov jej vyholili do kostrbatého poloblúku. Zvyšné pramene si uviazala do voľnej konte. Na kope uterákov spočívala obrovská rolka celofánovej fólie. Opatrne si ňou ovíjala hlavu až pokiaľ sa na nej nevytvorila podivná plastová koruna. Voda stekala záhybmi umelého reliéfu. Cítila ako jej meravejú chodidlá a tak si v kúte sadla. Pritiahla si nohy k telu, bradu si položila na kolená. Teplo ju pomaly uspávalo. Z limba ju vytrhol chlad vody, ktorú už kotol nezohrial.

Z odporivého zvuku odlepujúceho sa celofánu jej na krku navrela husia koža. Zhužvanú guču plastu odhodila do koša. Uvoľnené vlasy jej s ťarchou dopadli na mokré ramena. Uterákom zotrela paru z vlhkého skla. Znovu uzrela svoj odraz. Videla sa iná, neznáma. Ako ktosi, kto vyčkával v podvedomí. Tvár mala vpadnutú a strnulú náhlym poryvom skľučujúcej prázdnoty. Usušila sa a odela sa do károvanej košele.

Sestra sedela pri ohni v starom čalúnenom kresle. Rozpálené uhlie žiarilo do tmy a sivý dym stúpал k čiernym korunám holých líp. Úzke cípy popolavého mesiaca prepichovali masy mŕtvych mračien. Z trsov nevysokej trávy sa trúsili zvyšky vymrznutých stebiel, medzi ktorými rašila prvá zeleň. Lucia si prisunula stoličku, chodidlá v bagandziach natiahla k teplým kameňom. Hladila husté vlny sestriných vlasov. Tá sa k nej potočila. Tiene plameňov v poryvoch odhaľovali krásu jej tváre. Jej oči boli večné. Staré aj mladé, dedené mátaním. Sestra zovreła dľaň v päst'. Pritisla si ju k hrudi a jemne ňou krúžila nad polohou svojho srdca. Lícom sa jej rinula slza. Lucia jej ju palcom zotrela. Súhlasne prikývla posunku. - Nič sa nestalo. - Kútiky pier sa rozťahli v nepatrnom úsmeve. Sestra

sklonila hlavu na Luciino rameno. Ich prsty sa prepletli. Ticho spolu sedeli pri praskajúcom dreve z ktorého rán ešte občas vytiekla miazga prskajúca navôkol stovky žiariacich iskier.

- Tvoj hlas mi chýba každý deň. Minule som si myslela, že ťa počujem medzi regálmi v obchode. Bola si doma, ale aj tak som rýchlym krokom prešla uličkou. Akési dievča s niekým telefonovalo a prezeralo si pritom konzervovanú zeleninu. Pozrela sa na mňa ako na blázna, keď som tam pribehla so širokým úsmevom ... Asi by som bola sklamaná, keby som ťa prvýkrát po rokoch počula vysloviť nejaké slovo pri prezeraní konzervovaných paradajok. Chvíľu, keď znova započujem tvoj hlas si predstavujem ... Si predstavujem viac vznešenejšie. Odohrať by sa mohla minimálne pri regáloch s vínom. -

Lucia cítila ako sa sestriino telo zachvelo smiechom. Z lesa nad nimi sa ozvalo prasknutie suchých vetví a ťažké mávanie špicatých krídel. Čierne telo myšiarky sa vydralo z lesa a vyletelo vysoko, dralo sa za poslednými zvyškami miznúceho svetla. - Poďme už dnu. Už je zima. -

Lucia zamkla dvere.

Svetlo na Luciinej strane zmizlo. S unaveným povzdychom sa zosunula na vankúš. Sestra položila knihu na nočný stolík a ešte chvíľu nechala svietiť matnú žiarovku. Z pod chrbta si vytiahla vysoký vankúš. Hodila ho na stoličku a ľahla si tvárou k Lucii. Ich čela sa dotýkali. Zhasla.

Tmou sa niesol tikot nástenných hodín, rytmicky odrátavajúcich chvíle do svitania. Mraky sa rozostúpili a skrz okno vstúpil do izby obrozený mesiac. Lucia sa strhla. Kdesi zvonku sa k ním niesol brechot psov. Pošúchala si tvár a podišla k oknu. Všetko bolo osvetlené. Nedozerne lesy sa tiahli dolinou. Čierne siluety stromov na hranici lesa sa zlovestne knísali v slabých poryvoch vetra. Lucia počula vŕzganie tých stromov, v únave sa nevedomky knísala spolu s nimi. Nepríjemný škripot zrazu silnel. Už neprichádzal z lesov. Prichádzal spoza jej chrbta. Sestra v hlbokom spánku drkotala sánkou a pravidelným pohybom obrusovala sklovinu svojich zubov. Zrazu sa prehla v lopatkách, roztvorila oči a zúfalo lapala po dychu. Lucia k nej pribehla. Klakla si k nej, snažila sa ju upokojiť. Sestra na ňu upierala vydesené oči, chrbát mala v oblúku, srdce sa jej dralo z hrude. Lucia ju chytila

za ruku. Cítila drvenie kôstok a praskanie kĺbov. Bála sa, že jej sestra tú ruku zlomí. Tej sa z hrdla drali agonické výkriky, kopala nohami a nechtami takmer rozodrala jazvu na Luciinej hlave. Bolesť prestúpila celé jej telo. Stala sa jej druhou kostrou. Napokon vyčerpaná zaspala.

Luciu si už spánok nenašiel. Vydala sa do kuchyne. Pomedzi žalúzie do nej prenikali úzke pásy rána. Lucia zapla rúru a odobrala sa do komory. Začala pripravovať koláč, čistiť zeleninu na polievku, krájať mäso. Po polhodine pustila nôž z ruky. Vrhla na upratovanie. S košom v ruke sa naplnená napätím prechádzala Samotou a vyhadzovala všetko, čo nepovažovala za potrebné.

Hnevala sa na sestru a jej lístočky. Fragmenty, nezmyselné zápisky, ktoré nechávala všade. Na stoloch, pohovke, kuchynskej linke. Všade sa tvorili krtince bielych ústrižkov, ktoré vytrhávala zo zošita. Na jednom kúsku papiera bola zmätená, nesúvislá báseň. Našla ju v pohári na zubné kefky. Na okraji bol číslo 4. Každý deň známkovala ako sa cíti. Lucia hodila papier do koša. Vrátila sa k vareniu. Premýšľala nad sestrinými morami. O snoch nikdy nepísala. Všetky jej náreky a výkriky, jednotlivé tóny zúfalstva boli prenikavé, dojemné a neartikulované. Lucia vnímala každý jeden z nich. Bola unavená, mala chuť vraziť hlavou do steny. Napokon si pretrela oči, uvarila kávu a v tichosti pozorovala ako zo šálky stúpa para. Sestra sa bude najbližšie týždne strániť spánku.

Leto

Zhojenú jazvu zakrýval pás hustých, krátkych vlasov. Lucia trávila noc na starom diváne, v ktorého útrobach kedysi prebývali myši. Minulého leta ho spolu so sestrou zniesli s pôjdu a občasne na ňom trávili letné noci. Uprostred noci sa zobudila na tiché pradenie. Z bielo natretej stoličky sa na ňu dívali zelené oči. Čierneho kocúra v tme nebolo vidieť. Chvíľu sa na seba pozerali, až napokon kocúr s hrmotom zoskočil a stratil kdesi za rohom. Nad ránom sa pod dekou začala triasť. Dvihol sa vietor. Bolo po brieždení, no obloha bola čierna a viskózna. Pripomínala jej farbu prepáleného oleja. Na plechovú strechu padlo zopár kvapiek, nasledovaných privalovým dažďom. Lucia sa schúlila do kľbka. Dážď ševelil v korunách stromov a prúd vody valiaci sa zo strechy, dopadal do plytkých kaluží. V diaľke žiarili blesky štíhle ako drôty. Vstala a zabalená v deke prešla do obývačky.

Zobudila sa na urputné klopanie. Vo dverách sa zjavil nízky, zavalitý muž v kuriérskom tričku. Pred prahom Samoty sa začali kopit' objemné škatule. Kuriér poslednýkrát skontroloval dodacie listy, pozdravil a odišiel. Lucia ťažko vzdychla, posadila sa na stoličku a nervózne klepala nohami. Udierať sa päťou do stehien jej nestačilo. Vzrastajúci hnev sa snažila utlmiť krúžením okolo starého orechu. V duchu urážala svoju sestru a každého svätca na ktorého si spomenula. Keď sa vrátila dnu, sestra už rozbal'ovala balíky. Kl'áčala na zemi a hrubé vrkoče sa jej takmer dotýkali drevenej podlahy.

Ich obývačka vyzerala ako sklad kozmetiky, kníh, rozloženého nábytku, elektroniky a kancelárskych potrieb. Na stole pred nimi spočívala vypreparovaná líška. - A toto ti preboha bude načo? - Spýtala sa Lucia. Sestra mykla plecami. Nevedela. Z nejakého dôvodu mala pocit, že ju zúfalo potrebuje. Vždy mala k zvieratám blízko. S fenkou, ktorú pochovali minulej zimy trávila väčšinu svojho času. Našla ju priviazanú na reťazi pod veľkým smrekom blízko vyhlídkovej veže. Neštekala, len ležala pod stromom a čakala. Sestra tam tú reťaz nechala. Fenka ju obchádzala na metre. V noci s nimi spala v jednej izbe a bola ako väčšina psov, dobrý poslucháč Lucie a sestra na nej často zaspávala s rukami okolo huňatého krku. Aj napriek silnému citu k tomu psovi, teraz sedeli v obývačke, s nohami vyloženými na stole a pozerali sa na mŕtve zviera. Líška mala dlhý chvost a zuby cerila s loveckým afektom. Len tie jej oči. Tie oči boli melancholické a so sputujúcou naliehavosťou sa upierali na sestru. Vybehla do izby. Tresla dverami. Lahla si a v zrkadle oproti posteli sa dívala na svoj obraz. Líška jej pripadala ako všetko čím ona nie je. Rýchla, chytrá, múdra a krásna. Ona len prispela k zabitíu jednej z nich. Znechutená sama sebou zatvorila oči. Konšternovaná hrozivou podstatou svojho nákupu už izbu toho dňa neopustila.

Lucia líšku odniesla do pivnice, zakryla ju starou posteľnou plachtou. Upratala obývačku a premýšľala, čo budú robiť so všetkými vecami, ktoré jej sestra bez rozmyslu vo vlnách nakupovala. Ťažko si povzdychla. Uvedomila si, že posledné mesiace sú prejavom jej emócií len unavené, starecké povzdychy.

Podvečer Lucia podliezla rampu a ďalej kráčala starou lesnou cestou. Pozdĺž nej sa vinul potok, ktorého prúd bol po rannej búrke silný. Na jednom mieste krížil koryto podmytý kmeň práchnivého stromu. Na jednej z odlomených vetiev sa zachytila pneumatika. Lucia sa spustila dolu zablateným svahom, vyzula si topánky, nohavice si vyhrnula ku kolenám. Vstúpila do potoka. Pneumatiku sa jej nedarilo vytiahnuť. Niečo ju nechcelo pustiť. Lucia ňou trhala, až jej napäté chodidla podkĺzli na hladkých kameňoch. Voda jej siahala k prsiam, ona len sedela uprostred toku. Jej rezignácia sa zmenila na hlasný smiech. Začínala ju bolieť bránica, smiech ju vyčerpával a pozvoľna prechádzal v plač. Ku korunám vzlietol kďedel' sýkoriek. Poťahujúc nosom pozorovala trepot ich krídel.

- Sýkorky, sýkorky. - Tie slová sa stratili s hučaním potoka. Prestala plakať a vytiahla pneumatiku k okraju cesty. Slnko ešte nezapadlo. Pomaly kráčala smerom k Samote. Nemotorný kus čiernej gumy opatrne gúľala pred sebou.

Pri jednej z chát ukrytej medzi stromami si všimla starú ženu. Zamávala jej.

- Prepáčte. Ja som myslela, že tu nikto nebýva. -

- Snažím sa nebyť videná ... Prečo si celá mokrá? -

- Ťahala som z vody tamtú pneumatika. Nepotrebuje ju náhodou? -

- Nie. Ale vláčiť ťa ju ďalej nenechám. Odveziem ju autom na zberný dvor. -

- Ďakujem. Moje chabé svalstvo by to už aj tak ďalej nezvládlo. Vy tu máte včely? -

- Áno. Videla si niekedy vnútro úľa? -

- Nie. -

- A chcela by si? -

- Áno.- Žena Lucii navliekla bielu kombinézu so sieťkovaným klobúkom. Otvorila úľ. Bzučanie bolo jastrivé. Žena strčila holé ruky medzi včely. Zopár z nich nabrala a vložila ich do Luciiných dlaní. S prichádzajúcim večerom boli včely pokojné. Takmer sa nehýbali. - Neboj sa. Neublížia ti. Keď ťa uštipnú – zomrú. A to oni nechcú. -

Lucia pozorovala svoje lepkavé ruky. Včely sa pomaly sunuli k špičkám prstov. Jemne do nich fúkla. Rozleteli sa na všetky strany. Cítila teplo úľa. Žena sa na chvíľu stratila. Priniesla veľké sklo medu.

- Vezmi si. -

- Ale ja sa nemám čím odvd'ačiť. -

- To nevadí. Nabudúce mi niečo prinesieš. -

- A nechceli by ste krabicu kozmetiky alebo vypchatú líšku? -

Zem sa zatriasla bleskom. - Spíš? - Spýtala sa Lucia. Sestra ťuchla hlavou po vankúši. Oči upierala do tmy. Lesy sa zaskveli ďalším metalickým výbojom v tvare ruže. Z tmy obklopujúcej Samotu sa šírilo praskanie stromov. Strhla sa búrka a vietor dokorán rozrazil okenné krídla. Prievan vtrhol do izby, nasledoval prudký naraz a sklenená vyplň vo dverách sa rozsypala. Sestra rýchlo vstala, pozatvárala okna a prešla k dverám. Na koberci sa skvelo množstvo črepov. Lucia jej zovrela zápästie a ťahala ju späť k posteli.

- Nechaj, ja to urobím. - Lucia rozsvietila. Padajúce vlasy si zatočila a strčila pod sveter. Ostré kusy skla hromadila na kôpke.

- Črepy vraj prinášajú šťastie. Premýšľala si niekedy, čo znamená šťastie? - Obzrela sa smerom k sestre. Tá súhlasne mykla bradou. - A napíšeš mi zajtra tvoju definíciu? Ja nad tým premýšľam často. Asi som mu najbližšie bola minulého roka. Pamätáš si na toho chlapca? Ten, čo som s ním trávila čas, či ako to nazvať. Vtedy som sa cítila natoľko pokojne a spokojne, že som sa začala báť smrti. Bála som sa konca všetkého. Bála som sa, že o to, čo som považovala za šťastie prídem. Ja sa nechcem smrti báť. Nikdy som sa jej nebála a strach z nej mi navodil úzkosť s ktorou som nedokázala žiť. Chýba mi, ale bolo správne ublížiť mu. -

Lucia vstala a z rámu dvier povyberala zvyšné kúsky skla. Z kúpeľne sa vrátila s košom v rukách. Opatrne sklo pozbierala a dlaňou prechádzala po koberci. Nič ostré už necítila. Kôš vrátila na svoje miesto. Pri odchode z kúpeľne sa zadívala na kľúč. Zamkla, kľúč si strčila do vrecka na pyžamových nohaviciach.

Privinula sa k sestre a nos jej zaborila do vlasov. - Smrdia ti. Máš ich spotené. - Sestra sa k nej obrátila a usmiala sa. Venovala Lucii jemnú facku. Zaspali až keď ustala búrka. Nad ránom sa Lucia vytratila z izby. Kusy skla zahrabala do rozmočenej pôdy za kôľňou na drevo. Kľuč vrátila do kúpeľne.

Jeseň

Sestra zodvihla kôš s bielizňou. Odetá bola len v spodnom prádle a vlnenom svetri, ktorý jej siahal pod zadok. Lístie padalo z okolitých stromov, tráva bola pokrytá rosou. V bosých chodidlách necítila žiaden chlad, slnko ešte pôdu prehrievalo. Pomaly kráčala k šnúre upnutej medzi dvoma vysokými osikami. Uteráky sa trepotali vo vánku a sestra si pri vešaní bielizne hmkala pieseň. V týchto dňoch bola jej myseľ neobyčajne pokojná. Plachtila a poletovala, sem tam sa skĺzla skrz mračná a prázdnotu. Vo svojej duši videla kolísavé, trieštiace sa svetlo, nestálej ale úchvatnej farby.

Po rozbitej asfaltovej ceste sa trmácala stará vétieska. Na jej korbe sedeli traja muži, fajčili a smiali sa. Rachot motora sa ozýval celou dolinou. Všade navôkol sa šírila zápach tlejúcej spáleniny. Šofér spomalil, ruku vystrčil z okna a dlaňou pobúchal po kovových dverách. Ukazovák upriamili mužov smerom k sestre. Muži sa na korbe vzpriamili. Brzdové kotúče kvíľivo zaškrípali, auto sa zastavilo. Sestru z jej myšlienok vytrhlo žiadostivé pískanie. Keď sa otočila, uvidela mužov, ktorí na ňu upierali lačné pohľady a pokrikovali hodnotenia jej telesnej stavby. Svaly mala strnulé a všetok zvuk zmizol. Mozog zastrelilo ticho. Oplzlé gesta sa vrývali do pamäte, spodná pera sa jej roztriasla a hnedá koža stehien sa v slnečnom svite blyštala zlatom. Meravé nohy sa dali do pohybu. Kôš pustila z rúk a vbehla do domu. Všetko zamkla, v každej z izieb pozatvárala okná.

Lucia odbočila na príjazdovú cestu. Všimla si kôš a bielizeň ležiacu na zemi. Dvere boli zamknuté, všade boli zatahnuté závesy. Lucia obchádzala Samotu. Volala sestrino meno. Zmocňoval sa jej strach. Kľúče so sebou nenosila. Vedela, že sestra bude doma. Chytila drobný kameň, okno spálne sa jej podarilo trafiť na tretí pokus. - Otvor mi prosím! - Lucia sa odpovede nedočkala. V tej chvíli už nebola ničím, len obavami. Vbehla do kôľne a vzala z nej krátke poleno. Pod okno kuchyne

posunula nízku lavicu, polenom ho rozbila. S vypätím síl sa vyštverala na kuchynskú linku. Črepy pod podrážkami topánok praskali a mrvili sa v drobné kryštály. Lucia zoskočila na zem, predtucha ju primäla všimnúť si zamknutú zásuvku s nožmi. Drevo bolo nepoškodené. Lucia našla sestru bezprizorne ležať na koberci. Vedľa nej ležal úlomok z noža na koberce a kockovaná vreckovka. - Pre Boha. Čo sa stalo, čo ti je? Čo si si spravila? - Lucii vyhrkli slzy, kľakla si a zovrela sestru okolo ramien. S námahou oprela mŕtvu váhu o bok postele. - Ublížila si si? Porezala si sa? Kde si mala schovanú tú čepel'? Počuješ? - Lucia vedela, že sa odpovede nedočká. S námahou sestry vyzliekla sveter, skúmala jej telo. Všetky jazvy boli vyblednuté dobou. Nehlbokú, váhavú ranu našla len na vnútornej strane stehna. - To mi už prosím nerob. - Lucii odľahlo. Pevne sestru objala, tá sa rozplakala.

Na ranu jej priložila tampón s peroxidom. Sestrin výraz ostal statický. Lucia zodvihla čepel' a zabalila ju do vreckovky. Rozbité okno zakryla kusom preglejky, ktorú sa jej podarilo nájsť na pôjde. Palec jej ľavej ruky utŕžil ranu kladivom. Necht sa zafarbil odtieňmi fialovej, ktoré ani nebola schopná opísať. Bola tou farbou fascinovaná. Bola presvedčená, že ak by jej vnútro malo farbu, malo by túto. Zavrela sa do kúpeľne, napustila vaňu a v zrkadle si obzerala prehĺbené vrásky, o ktorých mala pocit, že jej pribúdajú v hodinových intervaloch. Čepel' ležala pri umývadle. Opatrne z nej zmyla zvyšky zaschnutej krvi, pripomínajúcej rozpraskaný, starý náter. Premýšľala nad miestami v dome, ktoré ešte neprezrela. Jednej noci predminulého roka povyberala z knižnice všetky knihy. Stranu za stranou prezerala, či medzi nimi nie je ukrytá žiletka. Jej vtedajšie podozrenie bolo správne. Našla ju medzi kapitolami mýtov. Čepel' zabalila a vreckovku vložila do kabelky.

Teplo sa jej rozlievalo vnútrom. Pokrčila nohy a sklzla sa pod hladinu. Načúvala tlkotu svojho srdca, pod vodou sa jeho naliehavosť stupňovala až sa napokon stalo neznesiteľnou. Vynorila sa s pocitom pukajúceho srdca. Bytostne sa obávala, že nadíde chvíľa, keď sestra prestane jestvovať a zostane len telo.

Zima

Snežilo. Lucia si obliekla starú vatovú bundu a s kapucňou na hlave sa vybrala k autu. Kráčala k nemu s baterkou. Počas zím bola tma nepriepustnou hmotou v ktorej by nenašla Samotu aj keby od nej stála na pár krokov. Z dvier spolujazdca vybrala škrabku a metlu. Veľká kapučňa jej neustále padala do očí. Napokon ju s nervným cvaknutím zubov stiahla. Ťažké chumáče snehu jej zdobili vlasy. Ledva vládala hýbať skrehnutými rukami. Motor sebou zúfalo trhal. Pootáčala kľúčmi a modlila sa bez viery. Napokon auto s hrmotom naštartovalo.

Sestra sedela za stolom. Mala oblečenú bielu blúzku zapnutú až ku krku a svetlé ľanové nohavice. Vlasy mala zviazané v mohutnej kont'i. Na stoličke vedľa nej bolo prevesené sako rovnakej farby ako nohavice. - Nebude ti v tých nohaviciach zima? Dúfam, že máš pančuchy. - Sestra prevrátila očami a vystrčila z popod stola nohu, chodidlo bolo zahalené čiernou pančuchou. Lucia sa usmiala. Načiahla ruky smerom k peci. Keď sa jej krv vrátila do rúk, nasadila si hrubú rukavicu. Otvorila dvierka a kutáčom rozhrnula žeravé uhlie. Vložila do pece štyri hrubé polená, ktoré ihneď vzplanuli. Lucia zavrela prívod vzduchu. Plamene prešli do tlenia. Zo sálavého tepla jej na čele navreli kvapky potu.

Lucia prebehla k autu. Než stierače urobili rytmický pohyb, bolo čelné sklo zakaždým zahalené mokrou kašou. - No tak. - Lucia pozorovala sestru, ktorá zamkla a teraz jej kamenné nohy zastali na poslednom schode, pozerajúc do snehu. Lucia krátko zatrúbila. Sestra sa naďalej odvažovala vykročiť do prázdnoty. Zatrúbila ešte dvakrát, potom vystúpila. - Tak pod'. Vyše roka si nikde nebola. Ten koncert sa ti bude páčiť. - Sestra prikývla. Mokrý sneh pod jej krokmi vírval.

Lesnou cestou postupovali pomaly. Okraje boli rozbité, z konárov ihličnanov sa zosúval sneh, tie slabšie sa lámali za praskania kostí. Lucia ešte par krát zatrúbila. Bezdôvodne. Zakaždým sa pri tom obzrela k sestre. Tá jej venovala pohľady považujúce ju za blázna. Za prudkou zákrutou narazili na vlečúci sa pluh. Lucia znovu zatrúbila. Videli ako šofér v kabíne nahnevane rozhadzuje rukami a kričí. Sestra vyprskla smiechom.

V meste sneženie neustupovalo. Drôty vedenia mali modrú farbu a ich nekonečné línie sa

strácali v tme. Domy, budovy, ulice. Rozmazané svetla v nich pripomínali stovky malých ohňov. Skrz stierače v diaľke videli nejasný zhuk postáv, áut a majákov. Lucia spomalila. Spod hasičských brúsok odlietavali myriady iskier. Policajti naťahovali pásky. Mechanická ruka nakladala na korbu odťahového auta zdemolovaný vrak. Z celej spleti rýchlo pohybujúcich sa siluet vystupoval obrys zmáčaného igelitu ukrývajúceho telo. Sestra nedokázala odvrátiť zrak. - Nepozerať tam. - Luciine slová nevnímala.

Zdobenými klenbami synagógy sa ozýval dramatický zvuk piana. Muž s jarmulkou na hlave sa ich opýtal, či prišli na koncert. V zapätí dodal aby boli potichu. Otvoril im mohutné dvere. Pohľadom blúdili po zaplnenej lodi, hľadajúc voľné miesta. Lucia sa s opakovaním slova prepáčte vybrala k poloprázdnej lavici hneď vedľa baldachýnu chupy. Sestra ju nasledovala. Napokon si sadli k trom postarším ženám, ktoré sa sestrám s vlúdnyimi očami úctivo klaňali.

Na pódiu boli oproti sebe dve pianá. Za jedným sedela žena v bielej blúzke a dlhej, čiernej pásovej sukni. Rusé vlasy jej padali k lopatkám. Na druhé piano hral muž v čiernom obleku. Na krku sa mu natriasala viazanka, pripomínajúca mašľu. Prsty sa freneticky pohybovali klaviatúrami a zraky pianistov uprene sledovali partitúry. Sestra zavrela oči. Mohutnosť a smútok pián sa pre ňu stali vyčerpávajúcimi. S tým tempom strácala trpezlivosť, trúchlivá emocionalita hudby ju vo vnútri lámala. Mysle nedokázala spracovávať, čo vydesená a zmätená počuje. Temnota sa vkrádala. Onedlho bola zúfalstvom bez seba. Myšlienky sa rozpadali na slovné obraty, potom na jednotlivé slová až napokon ostali len zvuky splývajúce s pianami. S poslednými tónmi mala chuť kričať. Obecenstvom sa niesol neutíchajúci potlesk. Pianistka vstala z nízkej lavice a podišla k mikrofónu. - Nesmierne ďakujeme. Teraz Vám spoločne zahráme úpravu jednej z Bachových kantát. Nesie názov Ich freue mich auf meinen Tod. Čo by sa dalo voľne preložiť ako ... Radujem sa v myšlienke na vlastnú smrť. Ďakujeme. - Pianistka sa odobrala späť k lavici, potlesk sa znovu rozoznel synagógou. - Ja tiež. - Lucia sa pozrela k sestre. Zdalo sa jej, že zo zvuku ovácií vystúpil sestrin hlas.